

ת"ד 342/04/17 - ספירת ארגמן, נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

ת"ד 342-04-17 מדינת ישראל נ' ארגמן

מספר בקשה: 1

לפני כבוד השופט הגר אדרי
המבקשת:
נגד
המשיבה:
מדינת ישראל
ספירת ארגמן, ע"י עו"ד מאירוביץ

גזר דין

הנאשמת הורשעה על פי הודאתה בעבירות המיוחסות לה בכתב האישום, כתוצאה

מהן נגרמה תאונת דרכים בה נחבלה הולכת רגל.

הערך המוגן בעבירות אלו הינו הגנה על שלום הציבור ושלמות הגוף. מידת הפגיעה בערך המוגן הינה ברף הבינוני. מתחם העונש ההולם לעבירות אלו בנסיבות כתב האישום הינו פסילה בפועל, פסילה על תנאי וקנס.

הופיעה בפניי נאשמת נורמטיבית, אשר אוחזת ברשיון נהיגה משנת 1972 ואין לחובתה הרשעות קודמות. המדובר בכשל ראשון מסוגו עבודה שכן, לכל אורך שנות נהיגה לא היתה מעורבת בתאונת דרכים. עברה התעבורתי מסתכם ב-9 הרשעות קודמות מסוג קנס, עבירות אשר התיישנו.

כעולה מכתב האישום, הוראת החיקוק מספר 2, אשר יוחסה לנאשמת, מצויה בתוספת השניה של פקודת התעבורה ולכן, טומנת בחובה חובת פסילת רשיון נהיגה לתקופה שלא תפחת מ-3 חודשים, וזאת בנוסף לכל עונש אחר. אולם, חובת הפסילה שקבע המחוקק ביחס לסעיף 38 (2) לפקודת התעבורה, אינה חובה מוחלטת והושאר שיקול דעת לבימ"ש במקרים מיוחדים ובהתקיים נסיבות מיוחדות, שלא להורות על פסילת רשיון הנהיגה בפועל.

אני סבורה כי במקרה זה מתקיימות נסיבות מיוחדות אשר מצדיקות ענישה הכוללת פסילה על תנאי וקנס ללא רכיב של פסילה בפועל.

מדובר בתאונה בה נחבלה הולכת הרגל, קיבלה טיפול רפואי ושחררה לאחר מספר שעות עם המלצות למנוחה והמשך מעקב בקהילה. עוד נגרם נזק לרכבה של הנאשמת עצמה.

עמוד 1

מעיון בתעודה הרפואית עולה כי הרכב נסע במהירות נמוכה. תוצאות התאונה קלות.

צודקת ב"כ המאשימה כי התאונה התרחשה במקום מבצרו של הולך הרגל, על מעבר חציה, מקום בו מתבקשת זהירות יתרה מהנהג אולם מנגד, המאשימה לא בחרה לפסול את הנאשמת פסילה מנהלית משמע, אף היא חשבה כי לא נשקפת מסוכנות ממנה, סמוך למועד העבירה.

המאשימה עתרה להטיל על הנאשמת עונשים של פסילה בפועל, פסילה מותנית וקנס.

מנגד עתרה ב"כ הנאשמת שלא להשית פסילה בפועל בשל התחשבות בנסיבות קרות העבירה, בשל עברה התעבורתי הנקי של הנאשמת ולאור נסיבותיה האישיות והכלכליות.

מבחינת הנסיבות שלא קשורות לביצוע העבירה עצמה, הרי שהנאשמת נורמטיבית, רווקה בת 66, יש לה בן גדול אולם מתארת כי היא מפרנסת את עצמה, מעבירה הרצאות בפריפריה וכי ההשתכרות שלה מינימלית. תיארה בעצב כי לא פשוט למצוא עבודה בגילה ובאם ישלל רשיונה, לא תוכל להתייצב לעבודתה גם לאור אופי העבודה, הכולל נסיעות למקומות מרוחקים וגם לאור העובדה כי אין תחבורה ציבורית נגישה וגם אם קיימת, תצטרך ללכת הרבה ברגל, דבר שיקשה עליה.

אני סבורה כי פסילת רשיון הנהיגה של הנאשמת תפגע במהלך חייה באופן מהותי.

לאור הנימוקים לעיל, החלטתי לעשות שימוש בסמכותו הייחודית של ביהמ"ש לחרוג מרף פסילת המינימום.

בבואי לגזור את עונשה של הנאשמת, מצאתי אף לזקוף לזכותה את העובדה שבחרה לקחת אחריות ולהודות באשמה בהזדמנות ראשונה.

כפי שציין כב' השופט המר מבית המשפט המחוזי בתל אביב, בעניינו של קלגסבלד: (קלגסבלד נ. מ"י ע"פ 31933/06):

"הודיה היא הצעד הראשון המתבקש כאשר אדם טוען לקבלת אחריות... המערער לא ניסה לדחות את הקץ הוא הודה ותרם לניהול מהיר ויעיל של משפטו, על בתי המשפט לעודד התנהלות כזאת של נאשמים ובסופו של יום, עליה לקבל ביטוי גם בתוצאה העונשית".

לאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים ושקלתי את חומרת העבירה, את מתחם העונש ההולם, את נסיבותיה האישיות של הנאשמת כפי שהוצגו בפני, את וותק נהיגתה הרב ועברה התעבורתי הנקי, את העובדה שבחרה לקחת אחריות ולהודות באשמה בהזדמנות הראשונה, אני דנה את הנאשמת לעונשים הבאים:

א. קנס בסך 750 ₪ שישולם עד ולא יאוחר מיום 21/6/18.

עמוד 2

ב. פסילה מלקבל או מהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 3 חודשים וזאת על תנאי למשך 3 שנים לבל תעבור עבירות בהן הורשעה בכתב אישום זה.

המזכירות תשלח לב"כ הנאשמת העתק גז"ד ותוודא קבלתו על ידה.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום.

ניתנה היום, ו' ניסן תשע"ח, 22 מרץ 2018, בהעדר הצדדים.